

Umm Salamah

Översättning till svenska: OummIslam

Källa: <http://jannah.org/sisters/salamah.html>

Vilket händelserikt liv hon hade, Umm Salamah! Hennes riktiga namn var Hind. Hon var dotter till en av de mest betydande männen i Makhzum-klanen kallad "Zad ar-Rakib" eftersom han var välkänd för sin generositet som speciellt riktade sig gentemot resande. Umm Salamah var gift med Abdullah ibn Abdulasad och de var båda bland dem första att acceptera islam. Bara Abu Bakr och ett fåtal andra, så få att de kunde räknas på den ena handens fingrar, blev muslimer före dem.

Så fort nyheten om att de blivit muslimer spritts reagerade quraysh med ursinnig ilska. De började jaga och förfölja Umm Salamah och hennes man. Men paret varken vacklade eller misströstade och förblev orubbliga i sin nya tro.

Förföljelserna blev mer och mer intensiva. För många av de nya muslimerna blev det ohållbart att fortsätta livet i Mecka. Profeten, fred vare med honom, gav de tillåtelse att emigrera till Abessinien. Umm Salamah och hennes man gick i fronten för dessa muhajirun som sökte skydd i ett främmande land. För Umm Salamah innebar detta att hon var tvungen att överge sitt rymliga, fina hem och de traditionella bandet länkade till släkt och heder för någonting nytt i hopp om att vinna Guds belöning och välbehag.

Trots att Umm Salamah och hennes följeslagare åtnjöt skydd från den abessinske härskaren fanns önskan om att återvända till Mecka och att vara nära Profeten och uppenbarelsens och vägledningens källa alltid kvar.

Så småningom nådde dem nyheten att muslimernas antal i Mecka utökats, bl.a. med Hamza ibn Abdulmuttalib och Umar ibn al-Khattab. Med dem hade det nya samfundet stärkts och de hade hört att quraysh hade lättat något på förföljelserna. Sålunda bestämde sig en liten grupp muhadjirun, pådrivna av en djup längtan i sina hjärtan, för att återvända till Mecka.

De återvändande fann dock snabbt att de minskade förföljelserna endast var tillfälliga. Den dramatiska ökningen av antalet muslimer till följd av Hamzas och Umars accepterande av islam gjorde bara quraysh ännu ilsknare. Deras förföljelse och tortyr nådde gränser som aldrig skådats förr. Detta ledde till att Profeten gav sina följeslagare tillåtelse att emigrera till Medina. Umm Salamah och hennes man var bland de första att ge sig av.

Men Umm Salamahs och hennes mans Hijra blev inte så lätt som de föreställt sig den. I stället blev det en bitter och smärtfylld erfarenhet, och särskilt hemsk blev den för henne.

Men låt oss nu låta Umm Salamah själv fortsätta historien...

När Abu Salamah (min man) bestämde sig för att ge sig av till Medina gjorde han i ordning en kamel åt mig, lyfte upp mig på den och satte vår son Salamah i mitt knä. Min man tog sedan täten och gick utan att stanna eller vänta på något. Men innan vi gick ut ur Mecka stoppade några män från min klan oss och sa till min man:

”Du är visserligen fri att göra vad du vill men du har ingen makt över din hustru. Hon är vår dotter. Tror du verkligen att vi tänker låta dig ta henne ifrån oss?”

Sedan kastade de sig över honom och ryckte mig ifrån honom. Min mans klan Banu Abdulasad såg hur de tog både mig och mitt barn och de blev utom sig av ilska.

”Nej, vid Allah, ” skrek de, ”vi kommer inte att ge upp pojken. Han är vår son och vi är de första att ha rätt till honom.”

De tog hans hand och drog honom ifrån mig. Plötsligt befann jag mig vara ensam och övergiven. Min man var på väg till Medina på egen hand och hans klan hade tagit min son ifrån mig. Min egen klan, Banu Makhzum, övermannade mig och tvingade mig att stanna hos dem.

Från den dag min man och min son togs ifrån mig gick jag ut varje dag vid middagstid till den dalen och satt på den plats där denna tragedi ägt rum. Jag brukade minnas dessa hemska ögonblick och gråta tills natten föll över mig.

Jag fortsatte på detta sätt i ungefär ett års tid tills en dag en man ur Banu Umayyah passerade förbi och såg mitt tillstånd. Han gick tillbaka till min klan och sa:

”Varför befriar ni inte denna stackars kvinna? Det är ni som har orsakat att hennes man och hennes son tagits ifrån henne.”

Han fortsatte att försöka öppna deras hjärtan och spela på deras känslor. Till slut sa dem till mig, ”Gå och förena dig med din man om du så önskar.”

Men hur skulle jag kunna återförenas med min man i Medina och lämna min son, mitt eget kött och blod, i Mecka hos Banu Abdulasad? Hur skulle jag kunna vara fri från vånda och hur skulle mina ögon kunna vara fria

från tårar vid framkomsten till målet för min Hijra när jag samtidigt inte hade någon vetskap om min son som jag lämnat kvar i Mecka?

Det fanns de som förstod vad jag gick igenom och de kände med mig. De anhöll om saken å mina vägnar hos Banu Abdulasad och detta fick dem att lämna tillbaka min son.

Jag ville inte ens stanna kvar i Mecka länge nog för att hitta någon att resa med för jag var rädd att något skulle inträffa som kunde fördröja eller hindra mig från att återförenas med min man, så jag gjorde skyndsamt i ordning min kamel, placerade min son i mitt knä och tog av i riktning mot Medina.

Jag hade just kommit fram till Tan'im (ca fem kilometer från Mecka) när jag träffade på Uthman ibn Talhah. Han var Ka'bas väktare under tiden före islam och han var ännu inte muslim.

"Vart ska du, Bint Zad ar-Rakib?" frågade han.

"Jag är på väg till min man i Medina."

"Och du har ingen med dig?"

"Nej, vid Allah. Ingen förutom Allah och min lille pojke."

"Vid Allah, jag svär att jag inte kommer att överge dig förrän du har nått Medina," lovade han.

Sedan tog han min kamels tömmar och ledde oss vidare. Vid Allah, jag har aldrig mött en mer generös och ädel arab än han. Varje gång vi kom till en rastplats fick han ner min kamel på knä och efter att han väntat tills jag stigit av ledde han kamelen till ett träd där han tjudrade den. Sedan brukade han gå och sätta sig i skuggan under ett annat träd. När vi vilat tillräckligt gjorde han i ordning kamelen igen och ledde oss vidare.

Detta gjorde han varje dag tills vi kom fram till Medina. När vi kom till en by nära Quba (ungefär tre kilometer från Medina) som hörde till klanen Banu Amr ibn Awf, sa han: "Din man är i den här byn. Träd in i den med Guds välsignelse."

Han vände om på sin väg tillbaka till Mecka.

Till slut möttes så deras vägar efter att ha varit separerade så länge. Umm Salamah var överlycklig över att återse sin man och han var glad över att äntligen få träffa sin fru och son.

Stora och minnesvärda händelser följde på varandra. Abu Salamah stred i slaget vid Badr varifrån muslimerna återvände stärkta och segrande.

Sedan följde slaget vid Uhud där muslimerna prövades hårt. Abu Salamah kom svårt skadad därifrån. Till en början verkade han svara positivt på sin behandling men hans sår läkte aldrig helt och han förblev sängliggande.

Vid ett tillfälle när Umm Salamah skötte om hans sår sa han till henne:

"Jag hörde Profeten säga: 'När någon drabbas av en svårhet ska han säga 'Säkerligen, vi har vårt ursprung från Allah och till honom ska vi återvända'. Och han brukade be, 'Herre, låt i gengäld något gott komma till mig ifrån det, något gott som endast Du, den Prisdade och Högste, kan ge.' "

Abu Salamah fortsatte att vara sjuk i flera dagar till. En morgon kom Profeten för att besöka honom. Besöket blev längre än vanligt. Medan Profeten ännu satt vid hans bädd dog Abu Salamah. Med sina välsignade händer slöt Profeten sin döde kompanjons ögon. Dessa händer höjde han sedan mot skyn och bad:

"Herre, ge Abu Salamah hans förlåtelse. Höj hans position till dem som är när Dig. Sörj alltid för hans familj. Förlåt honom och förlåt oss, Alla världars Herre. Vidga hans grav och gör underlätta provningarna i den för honom."

Umm Salamah kom ihåg bönen hennes man hade citerat från Profeten på sin dödsbädd och började upprepa den, "Herre, jag lämnar åt Dig att beakta detta mitt tillstånd." Men hon kunde inte få sig själv till att fortsätta med... "Herre, ge mig därur något gott", eftersom hon gång på gång frågade sig själv. "Vem skulle kunna vara bättre än Abu Salamah?" Men det skulle inte dröja länge förrän hon kunde avsluta sin bön.

Muslimerna var djupt sorgsna över Umm Salamahs tillstånd. Hon blev känd som "Ayyin al-Arab" – hon som mist sin man. Hon hade ingen släkt i Medina, undanräknat sina små barn. Hon var som en "höna utan fjädrar."

Både Muhajirun och Ansar kände att de hade en plikt att fullgöra gentemot Umm Salamah. När hon hade fullgjort sin Iddah (tre månader och tio dagar), friade Abu Bakr till henne men hon sa nej. Sedan bad Umar om hennes hand men hon tackade nej även till detta frieri. Då närmade sig Profeten henne med ett förslag om äktenskap och hon svarade:

"Guds budbärare, jag har tre egenskaper. Jag är extremt svartsjuk av mig och jag är rädd att du i mig kommer att se något som förargar dig och att jag då kommer att bli straffad av Gud. Dessutom är jag knappast ung längre och jag har små barn."

Profeten svarade:

Beträffande den svartsjuka du nämnde så ber jag till Allah den Allsmäktige att Han låter den gå ifrån dig. Angående frågan rörandes din ålder så har jag samma problem. Beträffande dina familjeförhållanden så är din familj lika mycket min egen.

De gifte sig och så kom det sig att Allah besvarade Umm Salamahs bön och gav henne någon bättre än Abu Salamah. Från den dagen var Hind inte bara Salamahs mor utan också mor till alla troende, hon var en Umm al-Mu' mineen.